

hvis Skyld Ledningen er anlagt, skulle vedligeholdes af bemeldte Andenmand. Dette er Noget, der dog maaskee ikke lader sig ordne paa en anden Maade, men det er dog tvivlsomt, om Bestemmelsen er i sig selv ganske retfærdig. Hvad der for mig derimod er af væsentlig Betydning, det er navnlig Bestemmelsen i § 14 om Bands Afbenyttelse, og navnlig den Bestemmelse, der gaaer ud paa at lægge hele Ansvar og Byrden af Afgjørelsen af, hvem der maa benytte Bandet i et Bandleb, og i hvilket Forhold Benyttelsen tilstaaes Enhver især, over paa Landvæsenskommissionen. Jeg troer, at dette vil, naar Loven ikke nærmere opstiller omsatende og bestemte Regler i saa Henseende, være en højst mislig, for ikke at sige uoverkommelig, Sag for Landvæsenskommissionen. Det hedder saaledes i Nr. 4 i § 14, at der kan gives ogsaa Andre end dem, der umiddelbart tilstøde Bandlebet, „Afgang til Benyttelsen af Bandet, naar dette er tilstede i saa stor Overflødighed, at derved ingen Formindskelse skeer i de Tilgrændsendes og andre særligt Berettigedes fulde Retsnydelse“. Hvorledes Landvæsenskommissionen skal komme tilrette med at afgjøre de herhid hørende Spørgsmaal, uden tilstrækkeligt vejledende Regler, indseer jeg rigtignok ikke. Jeg vilde ikke ønske at være den Landvæsenskommissair, der skulde bringe denne Lovbestemmelse til Udførelse. Der er i dette Forhold ogsaa flere andre Punkter, der forekomme mig tvivlsomme; men det Udhævede er for mig et ganske væsentlig Punkt, og det er dette Punkt, jeg specielt har tænkt paa, naar jeg har sagt, at jeg ikke har dristet mig til at besørge det fornødne rettet ved et simpelt Ændringsforslag. Der er ogsaa blandt de „almindelige Bestemmelser“ Et og Andet, som vistnok behøver yderligere Overvejelse, og navnlig forekommer Bestemmelsen i § 20 mig at være i høj Grad, om ikke urigtig, saa dog af den Bestaaenhed, at man maa ønske den forandret, forsaavidt den gaaer ud paa, at selv ved almindelige Syn over Bandlebene skulle Vedkommende, der have Part i Bandlebet, komme tilstede eller have deres Parter forsynede med tilstrækkeligt kjenkelige Mærker, under en Mulkt af indtil 10 Rd., og det uagtet Indvarslingen til denne Overværelse kun skal ske ved Kirkestævne.

Det er dog virkelig en meget haard Bestemmelse, at den Mand, der blot kan have forsomt at sætte tilstrækkelige Mærker — han kan have sat dem, og de kunne igjen mod hans Villie være forkomne, uden at han kan godtgjøre dette —, men iøvrigt i alle Maader har opfyldt sine Forpligtelser, skal kunne idømmes en Mulkt af indtil 10 Rd., fordi disse Mærker savnes, og fordi han ikke har været tilstede. Jeg troer, det er en Bestemmelse saa haard i Forhold til, hvad det her kommer an paa, at jeg ikke kan forstaae, hvorledes denne Bestemmelse er gaaet igjennem i Folkethinget. Dertil kommer, at Bestemmelsen i lang Tid vil træffe særlig haardt, fordi det vil være længe, inden den bliver almindelig bekendt. Der har nemlig hidtil ikke paahvilet de Paagældende nogen Forpligtelse til at være tilstede ved disse almindelige Syn, naar blot deres Parter vare i forsvarlig Stand, og Bekjendtgjørelsen om, at saadant Syn affholdes, der ogsaa hidtil er skeet ved Kirkestævne, er, som Erfaringen har vist, i mange Tilfælde først kommen til de Paagældendes Kundskab flere Dage — ofte 8 Dage — efter Synet. Og Forholdet og Opfattelsen vil selv om det i Tiden kunde blive anderledes, i en Tidlang blive usorandret, saa at de Paagældende ikke kunne — det kan ikke forlanges og ikke ventes — komme bort fra den hidtil brugte Maade, og derfor i den første Tid maae i sneevits være udsatte for at ifalde Mulfter. Desuden er det i og for sig en unødvendig streng Bestemmelse, at der ved Siden af alt det øvrige Ansvar, der kan paahvile for Forsømmelse i Henseende til disse Grøsteparter, og hvad det koster at udføre disse Arbejder, skal ligge en saa stor Mulkt, at den kan stige indtil 10 Rd. Denne Bestemmelse er i mine Dine utilstedelig, og, saalænge den bliver staaende usorandret, vil jeg ikke kunne stemme for Lovforslaget, men den er dog ikke blandt de Punkter, hvorom jeg siger, at jeg anseer det for ugjortigt at faae de fornødne Forandringer ind ved simpelt Ændringsforslag. Jeg skal tilføje, at jeg iøvrigt er aldeles enig med den sidste ærede Taler om, at Bestemmelsen, hvorefter Mulkten, forsaavidt den skal vedblive, tilfalder de Fattiges Kasse, er uheldig, og at jeg aldeles samstemmer med ham i, at „de